

Št. 7

V Celji, dné 15. julija 1892

Leto I.

Spomini.

I.

Zdravstvuj, o rojstna mi vas, dolinice tvoje in holmi,
Davno zapustil sem vas, nisem spominov pustil.
Suhi so venci in sni, ki vilo jih dete je z rožic,
Vbranih na vaših mi tleh z nežno, nedolžno rokó.
Pesenc, ki pel jih pastir veselo s pastirji sem nekdej,
Davno najlepši napév zbrisal iz srca je čas.
Čas mi potemnil obráz je mnogih tovarišev milih,
Ki smo hodevali skup, tičke in rib'ce lovít.
Davno zgorele so že sani, ki sem vozil jih v klanec,
Pa se niz klanec zdrčal, v mrazu vriskaje na glas.
Kje ste večeri i vi, kje vé ste, domača ognjišča,
Koder je zbiral nas ded, právljic in bajk čaroděj?
Solnce za goro je šlo, oj solnce prejasne mladosti!
Dan mi prinesel je nov novega solnca i svít.
Novega solnca pa svít v oblakov ogrnjen je haljo,
Cvete še vedno mladóst, cvetja pomladnega ni.
Zopet li vsklije kedaj, li zora se zopet povrne?
Več se ne vrne nikdár, tak je usode ukaz.
Vrača le ž njim se, ki rad nam solzo na lice naliva,
Davnosti bridki vratar, s tabo se vrača, spomín!

Dobroslov.

Ciganka.

Spisal A. R

(Priobčeno z dovoljenjem starišev umrlega pisatelja.)

IV.

Kam greš tako pozno?“ vpraša me mati po večerji, ko stojim na pragu. Neljubo mi je bilo to vprašanje, zato sem molčal. Stopila je k meni in mi položila roko na ramo.

„Videli so te danes“, dejala je tiho, da ni slišal oče, sedeč za ognjiščem, „ko si govoril z ono ciganko. Varuj se, da tudi tebi ne zmeša glave s svojimi umetnijami ... ogibaj se je!“

„Kaj imate proti njej, zakaj jo tako sovražite?“ viknil sem. „Govori tiho, da ne sliši oče,“ reče mati prestrašena. „Nič mi ni naredila, ali jabolko ne pade daleč od jablane. Nič vredna je bila mati, in hči se bode vrgla po njej. — Kdo je njenega očeta poznal? — Kolikim je zmešalo deklè pamet, da noré za njo, zato se je ogibaj.“

„Pojdite mati, saj nisem dete. Zakaj bi ne smel govoriti ž njo?“

* * *

Nobenega glasu ni bilo čuti iz koče. Skozi majhna okna videl sem v izbo, kjer je brlela svetilka. Pri zidani peči klečala je starka in molila na čislo, zdelo se mi je, da joče vmes. — Zavil sem proti gozdu, srce vtripalo mi je močnejše, kot sicer ... morebiti je čut, ki se mi poraja v prsih — ljubezen? Naslonjena na staro brezo čakala je deklica, ne čuteč mojih sto-

pinj. Ko sem jo prijel za roko, pogledala me je plašno, umaknivši se mi.

„Bojiš se me, Anka?“

„Beži no!“

„Zakaj si se toliko ustrašila, ko si me zagledala?“

„Kaj to tebe skrbi! — Menila sem, da te ne bo; — da si le prišel! Govorila bi o nekdanih dnevih ... sama ne vem, o čem.“

Prestopila je par korakov in sedla na posekan hlod. Obstal sem pred njo. Veter šumel je med drevjem, igral se z njenimi lasmi, moje lice pa je bilo tako vroče!

„Povej, kaj govori vas o meni?“ vpraša me čez nekaj časa.

„Govoriva kaj družega. Malo časa bivam na domu in neznana mi je kmetov govorica.“

„Zakaj se izgovarjaš? Dasi le malo časa tu bivaš, vender si čul uže sodbo njihovo o meni, kajti sam si se izdal. Moje oko je ostro, tudi mrak prodira. — Kaj govore o meni?“

„Daj mi, da molčim, zakaj bojim se, žaliti te.“

„In ti jim verjameš? Kaj morem jaz za to, da vasujejo mladenči le pod mojim oknom in mi motijo spanje? Zakaj ne ostajajo v vasi? Ubogo deklè sem, ki mora z delom rediti svojo mater, one tam doli pa se oblačijo v svilo, in vender venejo rože na njih oknih, nikogar ni, da bi zanje pobaral.

In zato srdé se name ter me nazivljejo čarovnico, ciganko!“

Stisnila je roko v pest in grozila proti vasi, kjer so se videla razsvetljena okna, potem pa je tiho zaplakala. Počasi prilezel je mesec izza gorâ. Kako bleda videla se mi je v njegovi svetlobi! Nagnila se je nekoliko naprej in nadaljevala:

„Vse me črti; mati ne privošči mi dobre besede, — ali kaj morem jaz zato, da je ona nesrečna? Zakaj bi moral otrok trpeti za greh svojega očeta? Reci, sem mar jaz kriva, da sem na svet prišla?“

„Ne govori tako, Anka!“

„Molči, da ti povem, — tebi samemu, kar me teži. Kolikokrat sem želela, ko si prihajal na počitnice in sem te videla v vasi, da bi stopil kedaj v našo vežo. Od daleč sem te zrla, kajti hodil si tako ponosen, da si nisem upala te nagovoriti.“

„Napačno si me sodila; ali tudi jaz sem kriv. Odpusti mi to,“ prosil sem, a bilo mi je tako tesno. Podala mi je roko, katero sem stisnil na lehkó.

„Da bi mogla daleč, daleč od tod, — s teboj v tuje kraje, kjer me nikdo ne pozna. Kaj mi mar vzdihovanja mladenčev? sita sem njihovega ljubkovanja.“

„Svobodno je še tvoje srce? Ana!“ vskliknil sem.

„Čemu vprašaš to? Čul boš morebiti koga, ki se hvali, da me je poljubil, da sem jaz njega; ali toliko se brigam zanj!“ Pihnila je v zrak. „A svobodno ni moje srce. Glej sama sebe izdajam;

ker tebe se ne sramujem; a zakaj stojiš, ljubček moj? Sedi sem k meni, mislim da je prostora za oba.“

Pogledal sem deklê, njen blede obraz, in kri mi je zavrêla.

„Ljubim te,“ čital sem na njenem obrazu; omamljen šepetal sem: „ljubica“ in oklenivši se je, poljuboval jo, ali ona se je oprostila in vstala.

„Danes ne, Ivan“, dejala je in odstopila par korakov. „Ljubiš me li resnično?“ vprašala je po kratkem molku.

„Sedi sèm k meni, ljubica,“ prosil sem.

„Bom, če boš pameten.“

„Anka“, začul se je ženski glas od kočê, katere vrata so se škripaje odprle.

„Mati me kliče, lahko noč!“ Podala mi je roko k slovesu.

Čul sem karajoče besede materine, potem je vse vmolknilo. Premišljujoč, kako je vse prišlo, tako hitro, moj Bog — šel sem tiho proti vasi. Par korakov niže od kočê prišel mi je nasproti človek, ki je zazrši me, krenil na stran. Za hip se mi je zdelo, da je Tržačan.

„Gospod Eugenio“ kriknil sem, a nikakega odgovora.

„Me je mar varalo?“ mrmram srdeč se, da me je kdo videl v obližji kočinem. Jutri šepetala si bode cela vas, da sem bil tu gori — hej kako si bodo klepetulje brusile jezike! Toda čez par trenotij pozabim vse, misleč na Anko. Pač si čudovita ljubezen, kdo se ti more ubraniti, ti vznemirjalka?

V.

Prišedši domov, odprem tiho duri svoji sobi, da bi me ne slišala mati, ki je bolehajoča, prebdevala navadno cele noči, in oblečen ležem na posteljo. Kako čudno mi je bilo pri srci, ali kmalu spal sem trdno, kot da sem bil ravnokar se vrnil z dolge poti. Dobrodejen sen objame me, zdi se mi, da sedim z Anko v gozdu, ne daleč od naju pa Tržačan z žensko osebo, ki ima strašansk nos. Trk, trk, trk, kljuje nekje žolna, a Tržačan kima . . . tako smešno!

Lahno trkanje na vrata me prebudi, bil je uže beli dan. V sobo stopi Eugenio in sede molčeč k mizi. Obličje njegovo je blede, izraz žalosten, vender pa mu igra krog ustnic nasmeh, nekako prisiljen in truden. Zroč ga, spomnim se svojih sanj — posili me smeh.

„Kaj ne da se meni smejete?“ govori počasi, podprši glavo s komolcem in se zasmije, kakor da hoče s tem zakriti svoj nemir, „Spal nisem celo noč in danes boleham . . . a le smejte se! Tudi jaz bi se rad smejal, ah tako smejal, da bi odmevalo tje do neba“.

„Sanjal sem po noči o vas in gospici Evi, — ali kaj vam je? Kaj se vam je dogodilo?“

Spomnil sem se bil med govorom prejšnjega večera, srečanja na holmu, ali upal si nisem, da bi ga vprašal, če je bil on.

Vrabec sedel je na okno, pogledal v sobo, potem pa odletel. Malomarno se je ozrl Eugenio proti oknu na njegovo kričanje in vstal sè stola.

„Brezskrbna tica! Zavidam jo; in vi — je li ne zavidate?“ mrmra gredoč proti oknu. „Tako nemiren sem danes — sam ne vem, kaj mi je. Ali poslušnite, povem vam vse . . . Samo ne zaničujte me potem!“

„Zakaj bi vas zaničeval, gospod Eugenio?“ dejem obuvajoč se.

„Morda me bodete, morda tudi ne, in tega poslednjega vas prosim. Glejte, toliko sem prebil, denašnjo noč; želel sem, da bi umrl pred dnem.“ Vstopi se pred me, prime me za ramo. — „Prašal sem vas dvakrat včeraj, če ljubite dekle s holma, in vi ste dejali, da ne! Še jedenkrat odgovorite na to vprašanje . . . odgovorite odkritosrčno. Ljubite jo?“

„Ljubim“ vskliknem.

„In ona vas ljubi?“

„Rekla mi je tako.“

Pogleda me srepro v oči, a potem povesi oko svoje, žila na čelu se mu napne, ko govori hlastno: „Zakaj ste mi zakrivali to sinoči in me zazibali v up? Ne sramujem se, povedati vam, da jo ljubim.“

„Ljubite jo!“ sem vskliknil naslovši se na posteljo. Kri šinila mi je v glavo, srce se mi je vzgnevilo, zdelo se mi je da ga moram zdrobiti na solnčni prah, ali ostal sem, povesevši oči kot otrok, ki je bil ravnokar prebil kazen. Zapazil je mojo vznurjenost, mahnil z roko, ko da se sam nase srđi, in besedil: „Srđiti bi se moral na vas, toda kaj mi pomaga gnev? Ali vi, — gledate me tako grdo, sovražite me! Ne majajte z glavo!“

„Varal sem vas sinoči, gospod prsih spavala mi je ljubezen, — sem Eugenio“, dejem jaz, — „ali pa sem mar jaz tega kriv? Toda čemu prazno mogel reči, da jo ljubim? Menil sem, govoričenje?“ Pomolim mu roko, katero da mi je srce še svobodno, neznana še hlastno stisne.

ljubezen, — Motil sem se. Globoko v (Konec prih.)

Slovó.

Čuj, ura bije, čas hiti,
Bolesti mi srce medli.
Saj zadnjič, ti dekle ljubó,
Zre solzno moje te oko.

To mora biti, proč od tod
Nesrečna v svet me žene pot;
In to slovo, oh, to slovó
Kako neznosno je težkó.

A bodi! samo enkrat le
Pritisnem naj te na srcé —
Za manoj noč, vihar, obup —
Še en objem, še en poljub!

Joséphus.

Misel.

Visoko v zraku leti
Trop drobnih ptic v daljavo.
Kaj jim gore, kaj doli,
Kaj jim morske globi? ...
Leté, hité!

Hiti za njimi
Moje oko, moje srcé.
Brezvspešne željé!
Ostani v prahu prah.

Sava.

Ljubljanske visoke šole.

Spisal Vesmir Tres.

(Konec.)

Žal da je francoska doba hitro prominola. Starobirokratska reakcija zamorila je ves cvet kratke dobe l. 1809—1814. Po njej ostalo ni ničesar. Akademija je usahnila.

Slovenščina, ki je bila odslej učni jezik le v ljudskih in učni predmet v srednjih šolah, izgubi je svoje pravice. Učitelji, ki bi poučevali materinščino, kot Čop, Krsnik, Martinjak in

Globočnik bili so pač redki, „bele vrane.“

Zasnoval se je zopet šestleten gimnazij in dveletni licej. Na poslednjem ustanovila se je l. 1816. stolica za slovenščino, za izobraževanje duhovnikov in državnih uradnikov.

Zajedna se je prenovila ranocelska šola in s časom ustanovila bogoslovnica. Rektor liceju bil je tudi vodja ranocelnikov.

V tem je prešlo troje desetletij brez vsakega napredka. Sveta alijanca vzbudila je velik odpor. Zopet plali so valovi iz francoske preko mej daleč tje v srednjo Evropo. Rodila se je mlada marčeva doba, došel je marec. Nastal je preobrat. Narodnostni princip je oživel. Vladarji naznanjali so svojim narodom svobodo in delili jim ustave.

Tudi naš narod je vstal. Ne le politični, marveč i gmotni preobrat gнал ga je, da se osamosvoji. L. 1848. je rodilo idejo slovenskega vseučilišča v Ljubljani, kot krono narodnega šolstva. Početek seveda naj bi bil skromen, ponejše pa bi se bilo to vseučilišče krasno razcveto in stoterni sad rodilo.

Tedaj obstoječi licej, bogoslovnica, zavod ranocelnikov, katerim naj bi se pridružila polagoma še pravoslovna fakulta, naj bi stvarjali prvo slovensko vseučilišče. Početskoma naj bi se bila nemščina rabila v predavanji, poslej pa bi bili uveli slovenščino v vseh stolicah. To misel je sprožil tedanji rektor liceja dr. Sporer.

Druzega maja 1848 so licejniki in ranocelniki zahtevali na shodu vseučilišče. Peticijo pa so odposlali tri dni

pozneje vladi. Pripomočki v pouk naj bi bili knjižnica, muzej, botanični vrt in zbirka šole ranocelnikov.

Mestni zbor pozdravil je misel radostno, tudi obljubil jo pospeševati, a podpore ni podelil nikake. Istotako so rešili ulogo modroslovne fakulte kranjski stanovi. „Slovensko društvo“ pa je poslalo v septembru prošnjo do ministerstva.

Nekateri prosili so le za medicinska predavanja. „Slovensko društvo“ pa je naglašalo sosebno pomen pravoslovne fakulte in zahtevalo predavanj o narodnem in državnem pravu. — Uže početkom oktobra obljubila je vlada vseučilišče in pozvala „Slov. društvo“ za oglas strokovnjakov za slovensko predavanje civilnega in kazenskega prava.

Tudi državni poslanci niso križem rok držali! Dr. Ulepič vložil je dotični predlog v državnem zboru. Kavčič šel je k državnemu tajniku za uk in bogočastje, Ambrož pa k finančnemu ministru. Nikjer ni bilo ovir — in to leta 1848!

Mej tem oglašali so se za pravoslovna predavanja mnogi strokovnjaki, tako dr. Ahačič, dr. Lehmann, A. Mažgon, dr. Haan, dr. Kerstein, dr. Hradecky, dr. Martinak in dr. Bučar. O njih meni „Slov. društvo“, da se je v jezikovnem oziru zanesti vse, predlagalo pa je za kazensko pravo dr. Lehmann (nam. dr. Haan), za civilno A. Mažgona (nam. dr. Ahačič).

Predavanja so trajala pa le malo časa. Uže l. 1849. umrl je A. Mažgon, in vlada je pouk ustavila. Mej tem

pa so se počela slovenska predavanja na graškem vseučilišči.

Nò, vse prošnje so odslej malo pomagale. Predavanja se niso več oživila, in v oktobru leta 1849. izjavila je vlada, da dotičnim željam ni moči ustreči.

Tudi šola ranocelnikov je vsled novega statuta za medicinska učilišča prenehala, licej pa se je združil z gimnazijem. Pri tem je ostalo končno do današnjega dne.

Res se je na slovenskih shodih ponavljala želja, da se ustanovi v Ljubljani vseučilišče, ali pa vsaj pravoslovna akademija. Isto so zahtevali tudi zastopniki slovenski pogosto v

dunajski lesnjači. A ko se je koncem 60. letih porodila nesrečna in usodna protinarodna reakcija in so nas pahnili skoro za dve desetletji nazaj v političnem razvoji, ponehala je i želja po vseučilišči — „pokopali smo misli visokoleteče“ —

Le prav na tihem in pobožno oglašča se sem ter tja včasih ista misel — nesreča izučila je Slovence, opustili so idealno politiko in zasnovali realno. A skrajnost ni nikdar dobra; tudi realna (oportunistična) politika ako je ne združimo z ideali, ne donese nam onega sadu, ki ga vsak zaveden Slovenec želi: Vseučilišča še ne dobimo kmalu.

O slovenskih prevodih iz ruščine.

Piše S. J. Kogej.

(Dalje.)

Če iz navedenih nepravilnostij, katere sem pa pobral samo iz prvega „Listka“, vidi se jasno, da prelagatelj nema ni sposobnosti, ni volje prevajati natančno in pravilno. Predložiti bi nam moral ruski umotvor kakoršen je, z vsemi njegovimi krasotami, — a predlaga nam neko nepopolno, popačeno zmes svoje nesposobnosti ali še s posnetkom kakega drugega pokvarjenega prevoda. In to naj se podaje Slovencem morda še v posebni knjigi, da občudujejo „ruski proizvod“?! . . .

Gospodu I. P. bratski svetujem

imenom dobre stvari, da prevajanje sploh opusti, ali se pa resneje in natančneje poprime dela. Uredniki pa, ako nočejo žaliti in onečeščevati ruske in slovenske književnosti, naj strože pazijo na to, kake prevode priobčujejo.

II.

Junak našega časa.

Roman.

(Spisal M. Lermontov, poslovenil I. P.)

Slavni ruski pesnik in romanopisec M. J. Lermontov rodil se je v Moskvi 14. (2.) oktobra 1814. l., a umrl

v Pjatigorsku 15. julija 1841. leta v dvoboju z majorjem Martynovim. Svoj najglavnejši roman Герой нашего времени (Junak našega časa) spisal je l. 1839 do 1840. V njem opisuje izredno živo življenje in mišljenje tačasnega svetkega človeka v osebi Pečorina. Jedva je zagledal ta roman svet, vzbudil je grozen hrup, kar je bilo povsem naravno gledé na nazore, katere razvija v njem pisatelj. Drugi so pa zopet radostno pozdravili ga in znanci Lermontova dolžili so pisatelja, da je Pečorin on sam, ker so znali njegovo življenje in vedeli, da mu je bilo jedva deset let, ko se je uže strastno zaljubil, kakor piše tudi sam l. 1830. Na vse te razne sodbe odgovoril je Lermontov le kratko v predgovoru k drugi izdaji „Junaka našega časa“. V njem pravi, da ta roman ni slika jednega človeka, temveč „slika, sestavljena iz pogrškov vsega našega pokolenja v njih polnem razvitji“. Pisatelj je želel narisati le jednega iz tedanjih ljudi, kakoršnega „je premnogokrat srečal k nesreči svoji in drugih“. Hotel je pokazati na bolezen tedanjega časa, „a kako jo ozdraviti — to uže vé Bog“.

Tako je pisal Lermontov l. 1841, a istotako bi se moglo govoriti danes in predstaviti še sprijenejšega junaka sedanjega časa, ako bi kdo hotel govoriti odkritosrčno. Zato jo je pogodil g. I. P., da je prevel „Junaka našega časa“ tudi na slovenski jezik. Naj se odpró posili-slepce oči! Čemù risati kot lepo to, kar je pokvarjeno in grdo, čemù prikrivati pregrehe in slabosti ter kazati samo dobro stran

človeštva?! Prej je treba izpraševanja vesti, potem šele obžalovanja in popoljšanja . . .

Toda nameraval nesem ocenjevati romana Lermontovega, temveč prevod, katerega nam predlaga g. I. P. v slovenskem jeziku. Pečati se mislim z načinom, na kateri je prevel on najznamenitejši roman Lermontov. Da g. I. P. ni prav spreten prelagatelj, pokazal sem nekoliko že prej; a ob „Junaku našega časa“ nikakor ne morem trditi, da je prelagatelju nedostajalo dobre volje, da bi ga prevel točno in lepo. Nasprotno priznavati moram, da se je trudil, da bi izrazil marsikje misel pisateljevo po duhu našega jezika kratko, a lepo in natančno. Izbral je na nekaterih mestih besede in izraze, kateri krasno in točno izražajo ruski pomen. To ni prav lahko, a jako važno, kajti prevod mora podajati vso misel originala, isto krasoto, in izrazitelnost, in to v obliki, katero zahteva duh onega jezika, na katerega je preveden. Zato ima lahko dve veliki, a ne takoj zapazljivi hibi: ali je natančen, a preveden preveč okorno, v tujem duhu, — ali pa sicer lepo teče v prevedenem jeziku, a ne izraža točno vseh mislij originala. Samo ta je pravi prelagatelj, kateri zna modro zjediniti obe ti skrajnosti.

Tudi g. I. P. je zadel to marsikje. Da, ako čitamo „Junaka našega časa“ samo v slovenščini, zadovoljujemo se s prevodom z nemnogimi izjemami. Drugače je pa, ako primerjaš z originalom. Tedaj najdeš mnogo mnogo nedostatkov. Nekaterih mest povsem ne prevaja, druga pa le jako okorno,

nedosledno ali celo napačno. Na mnogih mestih izpušča samovoljno ali utiče brez potrebe posamezne besede, obširne stavke ali cele odstavke. Dalje se kaže marsikje tuj, sumljiv vpliv.

Da bode mogel soditi čitatelj sam, koliko je vreden prevod „Junaka našega časa“, navedem tu nekoliko primerov. Na str. 36 piše g. I. P.: „Pogledala mu je v obraz, *omahovala* je še vedno. Njene oči svetile so se kakor goreče oglje.“ A v ruščini*) se glasi: „Pogledala mu je *srpo* (пристально) v obraz, *kakor da jo je porazila ta nova misel*; v njenih očeh izrazila se je nezadržanost in želja, da bi se prepričala. *Kake oči!* tako (divno) so bleščale, kakor dva oglja.“ — Str. 41: „Zvezde na nebu zginjale so druga za drugo. Na desni in na levi odpirale so se črna brezna in oblaki ovijali so se kakor kače po gorskih vrhovih.“ V ruščini pa: „*Kolo* (хороводы) *zvezd spletalo se je v čudovite uzorce na daljnem nebu in gasle so (zvezde) druga za drugo v kolikor se je razlival bledikast odsev vzhoda po temno-vijolčastem oboku, razsvetljuje pusto strmino gôr, pokrito devičjim snegom.* Desno in levo černeli so temni, skrivnostni propadi, in megle so se kopčile, zvijale kakor kače in lazile tija po razpokah sosednjih skal, *kakor da čutijo in se bojé bližajočega se dné.*“ — Str. 37: „Zmajal sem z glavo, podal mu roko in odšel,“ a v ruščini: „Jaz sem zmajal z glavo. — *Hočete, da sta-*

*) Da bodo mogli čitati in razumeti vsi, ne navajam originala, temveč le prevajam in to kolikor možno po besedi. Originala se poslužujem najnovejšega pod uredništvom izvestnega kritika Ars. J. Vvedenskaga.

viva? rekel je on: v jednom tednu! — Dobro! Dala sva si srečo in razšla se.“ — Jednakih primerov moglo bi se navesti še mnogo n. pr. na str. 13, 21, 24, 25, 27, 39, 43, 47, 48, 51, 53, 56 itd.

Toda toliko le v splošno sodbo, po kateri se lahko vé, kako siromašno, kako povsem *napačno* je preveden ta roman na mnogih mestih. Ako prelagatelj ni razumel kakega izraza ali stavka, *izpustil* ga je ali napačno prevel. To se razvidi na več mestih. Na strani 6 prevaja осетинъ-извозникъ z „Oset in moj voznik“, a na str. 11 izpušča осетинъ, ker se je vender-le domislil, da ne more biti to dvoje oseb. — Istotako napačno prevaja mnoga druga mesta, n. pr.: „Mahnili smo jo po cesti, *ki radi mnogih ovinkov ni tako strma,*“ (str. 46) mesto kar priprosto, kakor je v ruščini, „peljali so naju okrog“ (повезли насъ кругомъ). — „Jako neprijeten, *skoro smešen* položaj. Naposled *rekla je*“ (str. 52), mesto: „Jako neprijetno položenje! — Naposled *sem jej rekel*“ — „Sedela sva na njenej postelji“ (str. 64), m. „sedela sva *pri* (y = pri) postelji.“ — „A ves čas nisem opazil solze na *njenih* trepalnicah — ali se res jokati ni *mogla*, ali se je pa *premagovala*, ne vem“ (str. 64) mesto: „Toda ves čas nesem zapazil niti jedne solze na *njegovih* trepalnicah: ni *mogel* li res“ itd. — „Bila bi vsaj v raji *njegova žena*“ (str. 65) m. „da *bode druga žena* v raji njegova soproga“. — *Bojim se*, da . . .“ (str. 55) m. „*Stavim da . . .*“ Tu stoji v ruščini: я боюсь объ́зклады in I. P. je prevel to z „*bojim se*“, kar je na videz, po zvonanji obliki, precej jednako. Tu se vidi, kako

površen in nebrizen je prelagatelj! — „Ponudil sem mu svojo roko“ m. . . . svojo sobo (str. 71). — „Njegov smeh imel je nekaj lisičje“ mesto . . . otročjega (дѣтское) (str. 79). — „Jako važne reči“ m. „neke službene (казенный) reči.“ (str. 87). — „Oči se mu blesketajo (str. 117) m. zatisniviši (зажмури) oči. — „Globoko upanje (str. 143) m. obup (отчаяние). — „Razna peresa“ (str. 154) m. róžina (розовыми). — „Kita . . . mahala po nje-nih gorečih licih“ (str. 155) m. koder (локоть) . . . spolznil se je po mojem gorečem lici. — „Položil jej roko na ramo“ (str. 156) m. dejal si roke za hrbet (спина). — „Četudi se knežna ni zmenila za njegovo veselost“ (str. 162) m. „da moja veselost ne vpliva (заражастъ) na njo.“ — „Njen obraz bil je resen“ (str. 167) m. „in pritvoril sem (принялъ) resen pogled.“ — „Kaj se znašate nad menoj?“ (str. 184) m. „a zakaj dolžite njo?“ — Takih in enakih napačno prevedenih mest je vse polno. Prim. n. pr. razven teh še str. 12, 16, 17, 22, 23, 43, 48, 49, 55, 56, 64, 73, 85, 87, 118, 131, 163, 179, 191, 209, 247.

Uže iz navedenih primerov se vidi, da prevod ni niti vreden resne kritike, kam-li javnosti! Da se spuščam va-nj obširneje, vzrok je to, da se je začela orati v tem pri nas šele ledina, in da se mi ne zdi možko, zavračati kako stvar samo z besedo „nič vredno“. Treba je dokazov!

Dočim v gori navedenih primerih mnogo napačno prevaja in utiče ne-

potrebne in skoro izključno napačne besede ali stavke, — izpušča nasprotno na drugih mestih po več besed, cele stavke ali celó odstavke. Tako izpušča uže na prvi strani za besedo „diplomatov“, na drugi za „značaj“, na str. 9 za „megla“, na str. 14 za „boj“ in „sodišči“, na str. 22 pred „Pazus“ in „odgovoril je K.“, na str. 23 za „konjem“ in „ravnini“ kar po cele stavke. Istotako na mnogih drugih mestih, n. pr. na str. 24, 32, 36, 40, 44, 54, 60, 61, 67, 109, 117, 154, 155, 157, 162, 177, 184, 197, 247, 264. — A ne le posameznih stavkov, temveč i cele odstavke izpušča, n. pr. na str. 26 nekoliko stavkov in pesen, katero je pël Kazbič v odgovor Azamatu. Tako tudi na str. 192 dvoje stihov. Ako se g. prelagatelju uže ni ljubilo prevesti jih, naj bi jih bil vsaj prepisal! Kajpada ne tako, kakor one na str. 102. Tu je hotel namreč pokazati, da imajo Rusi poseben izgovor in — da ga on (I. P.) zna; . . . zato je prepisal pesen (da bi Slovenci še manj razumeli) v ruskem izgovoru, a to niti poblizno ne v pravilnem. Pesni bi bil moral prevesti; ako pa tega ni mogel, naj bi jih bil vsaj pravilno prepisal in pridejal nekaterim besedam pojasnilo, kajti v taki obliki, kakor je n. pr. ona na str. 102, bi jih Rus jedva razumel, kako li Slovenec! Istotako izpušča po cele odstavke na str. 28, 49, 81, 95, 117 i. dr., katere bi bil pač lahko prevel, ako ima količjak podlage v ruščini.

Glasnik.

Naše slovensko ferijalno društvo bode v kratkem obhajalo svoj osnovni shod v Ljubljani. — Zanimanje vsega narodnega razumništva obrača se s pozornostjo na mlado dijaško društvo. Vsaj je prvič, da i v domovini razprostrè jednako društvo svoje peroti. Dóselej dobivalo je vse vesti o gibanji slovenskega dijaštva iz dalnje tujine, z Dunaja in iz Gradca. Odslej pa bode samo opazovalo gibanje velike dijaške skupine, katere območje se bo raztezalo po vseh pokrajinah naše domovine. Sedaj bode moglo natančneje izpoznavati dijaški živelj, sedaj bo se za dijaštvo zanimalo drugače, nego doslej, ker bode videlo v svoji največji bližini, v sredini narodovi, kako se razvija mladi rod bodočnosti.

Vsaj je namen društvu v počitnicah gojiti družno življenje, prirejati shode, veselice, izlete, predavanja in izdajati spise. Gotovo je, da bode vsekdar imelo naše dijaštvo razvoj naroda, probujanje njegovo, pa tudi vez razumništva z mladežjo slovensko v svojem programu. Kadar bode potreba, delalo bode pa tudi z ostalimi faktorji za oslavo svojega rodu.

Sedaj stoprav dobi dijaštvo v domovini korporativen značaj: posameznik ne bode za-se postopal, marveč vedno bomo v njem videli zastopnika mogočnega dijaškega telesa.

Sedaj pokaže slovensko dijaštvo, da zna tudi doma nastopati in da ne prepušča tega le tujcem, oziroma drugonarodnim svojim tovarišem, ki se ponašajo po naših tleh.

Narodna dolžnost našega razumništva je tedaj, da pomore mlademu društvu. Starejši gospodje naj pristopijo kot ustanovniki; mlajši pa, ki so v zadnjem desetletju zapustili vseučilišče in druge velike šole, naj se uvrsté med starešine.

Bivši tovariši rednih članov-velikošolcev, ki so vstopili v razne urade, ali pa postali učitelji, naj postanejo podporniki ter si pridobé naslov „stalnega gosta“, kateri je do cela zveže z vrsto rednih članov.

Da, tudi gospe in gospice morejo pri-

stopiti v smislu društvenih pravil v vsako vrsto članov.

Društven shod letošen je velike važnosti in treba se ga v kar največjem številu udeležiti uže radi častnega nastopa novega društva mej našim narodom. Obilna udeležba naj svedoči, da se narod zanima za svoje dijaštvo, istotako kakor nemški rojaki za svojo maloštevilno mladež, ki hoče prirediti letos sijajno oslavo desetletnega obstanda svojega ferijalnega društva.

Živela „Sava“!

I—o. Z.

Naloga slovenskega dijaštva v počitnicah. V počitnicah živi večina slovenskih dijakov med prostim narodom. Tu podana jim je najlepša prilika, delovati za probudo narodne zavesti. V prijateljskih razgovorih kaže naj se rojakom, kaj smo Slovenci si prizadevali, kaj smo dosegli, kolika naloga nas še čaka; kaže se naj jim, da smo mala, a čvrsta veja na velikem stebelu slovanskega rodu. Priprosti oratar nima časa, a tudi mnogokrat ne prilike niti veselja, da bi si iskal pouka v časopisih in knjigah; prost razgovor na večer lahko mnogo koristi. — Dijaki naj širijo med narodom zanimanja za bralna in pevska društva, in njih napore sami po možnosti pospešujejo. — Dijaki naj pa tudi med narodom nabirajo pristne besede in izraze, zabilježujejo narodne pesni in pravljice, ter tako pospešujejo jezikoslovje in narodopisje. Dotične bilješke izročajo naj „Matici Slovenski“.

Podana je dijaštvu v počitnicah tudi prilika v izpolnitev lastnega znanja. Čitanje poučnih knjig, proučevanje teženj svojih rojakov in potovanje po domovini služi mu naj v ta namen. Žal, da so nekđaj tako običajna dijaška potovanja uže zeló ponehala. Saj v to ni treba dosti gotovine, sošolcev in znancev ima vsakdo po raznih krajih mnogo, ki ga z veseljem vsprejmó kot gosta. Tako izpoznava naj dijak svojo domovino, saj mu je to neogibno potrebno, če hoče pozneje vspešno delovati v njeno korist. Pridobi si na ta način mnoge iz-

kušnje, ki jih lahko izkoristi pri svojem poznejšem delovanju.

Dijak naj si pa tudi prizadeva, da pride v dotiko z izobraženimi krogi. Ne le, da se seznani morda v krčmi z meščani in uradniki svojega kraja, temveč pridobi si naj pristop v družine vrlih narodnjakov. Seveda je neizogibno potrebno, da zna zadoščati vsem zahtevam v izomikani družbi, da se privadi olik in naobražbi, ki jedina mu more pridobiti oni ugled, ki mu pristuje vsled njegovega znanja. Žalostno je, da marsikateri dijak to povsem zanemarija; vsled tega ne trpi le vse dijaštvo na svojem dobrem glasu, temveč tudi posameznik lahko uniči, kar se je drugim z velikim trdom posrečilo pridobiti si na ugledu dijaštva.

Naloge posameznim so torej: delovati v probudo naroda; pridobivati si znanja in izpoznavati domovino; pridobivati si druževne izobrazbe in izomike ter delovati v ugled dijaštva.

Skupne interese dijaštva v počitnicah pa varovala in branila bo „Sava“. Ona bo pospeševala idejo jedinstva in vzajemnosti, ona bo ognjišče in središče vsega dijaštva slovenskega za časa počitnic. Bodi torej temu znamenitemu društvu sreča mila in vspeh sijajen!

Hrvaščina pa slovensko dijaštvo. (Izv. dopis iz Novega mesta). Nikdo ne dvomi, da je vsakemu omikanemu Slovincu znanje slovanskih jezikov prepotrebno. Slovenci smo premajhen narod in preomejeni, da bi mogli zadoščati vsem potrebam na književnem polju. Tudi slovenskemu dijaštvu, ki se hoče izobraziti vsestransko, ne zadostuje domače slovstvo; zajemati mora od drugih narodnosti. Največ išče si duševne hrane iz nemških virov. A treba bi bilo, da se zateče k narodom slovanskim, Rusom, Poljakom, Čehom, Hrvatom in Srbom.

Dočim se potrebuje za učenje drugih slovanskih jezikov več časa in truda, priučiš se hrvaščini skoro igraje. Zaradi tega moral bi razumeti vsak slovenski dijak vsaj književno hrvaščino; s tem odprt mu je pot do bogatega hrvatskega slovstva. Znanstvene spise podaja nam Jugoslovanska aka-

demija znanosti in umetnosti; poljudne in leposlovne pa Matica Hrvatska. Ona izdala je v malo letih do sto knjig, pridobiti si je znala najboljših pisateljev, da jo podpirajo z deli razne vsebine in trajne vrednosti. Kako zanimanje je med hrvatskimi dijaki za Matico hrvatsko! Čez tristo upisanih je vanjo. A koliko slovenskih dijakov upisanih je v „Matico Slovensko?“ — —

Priporočamo slov. dijakom, da pristopijo „Matici Slov.“ in „Mat. hrv.“ Slednja, ki šteje mnogo Slovencev med svojimi člani, izdala je „Rječnik hrvatsko-slovenski“, ki ga dobi vsak novopristopivši ud zastonj, in ki močno pospešuje naučenje hrvaščine.

B.

Naše narodno ženstvo. — Druga doba naraščaja naše inteligence je nastopila s sedanjim desetletjem. Sedaj imamo uže prvi zarod, prvo potomstvo prvotne naše inteligence — in vender še nimamo pravega narodnega ženstva. vsaj v zadostni meri ne. Nekoliko se je skrbelo za dobro narodno vzgojo moštva, a skrb višje vzgoje narodnega ženstva bila je v nas pozabljena, in vender morali bi ravno za žensko zahtevati, da je boljše vzgojena, ker je njen prvi posel, da zopet vzgaja deco.

Ako govorimo o ženski vzgoji in ženski omiki, nikdar ne smemo pozabiti, da je v tej zadevi razločeno dvojno stališče, ono obče prosvete in ono ženske pridobitnosti.

Učna uprava ima še marsikaj storiti z ozirom na občo žensko prosveto; to priznal je naučni minister Gautsch sam.

Ženska učilišča ne morejo biti jednaka onim za moško mladež. Taki ustavi za jeden spol ne morejo se prenesti na drugega, kar čez noč. Tu treba vselej misliti na razloček duhovnih i duševnih svojstev obeh spolov in primerno rešiti sestavo učnega načrta.

Če bodo šole dobre, pametno uravnane, potem se pokaže upliv žensk v dobri, napredni smeri; z dobro vzgojenim ženstvom pa bi si pridobili svež element za vso narodno družbo. Najviteteta, ki je ženski prirojena in se ob dobri omiki le še pomnoži, je važno sredstvo v narodnem razvoju. Gorko

rodoljubje združeno s tako najvitejšo in moštvo žene do vstrajnosti v napredku.

Žalibog, nedostaje nam danes dobrih višjih ženskih učilišč in ž njimi tudi vseh dobrih posledic. Velik del našega ženstva je površno nemški izolikan — in ta naj postane steber krepkemu narodnemu življu? Taka ženska naj vzredi našemu narodu odločne in dobre sinove? — Nikdar!

Da imamo dovolj dobro narodnega ženstva, izginile bi vrste neodločnih rodoljubov, narodnih oportunistov in konečno i one odpadnikov.

Doslej naobraževale so se ženske večinoma zasebno. V pripravnico jih malo dojde in še one poučujejo se po dandanašnjem zistemu preveč jednostransko. Šol nimamo, ženskih društev v prospeh narodne vzgoje tudi ne. Ni občina, ni dežela, ni države ne skrbi za nje.

Če država odvarja ženstvu strokovne obrtne šole, mogla bi mu odpreti i višja srednja učilišča, na katerih bi završile svojo omiko in se priučile do dobra svoje bodoči nalogi, naj si boče uže ta ali ona.

Vzgoja je pri nas do cela zasebna, radi tega seveda le prevečkrat napačna, morda celo nesposobna. Država naj ne nadzoruje le jednega dela svojega prebivalstva, ona naj nadzoruje in jednako primerno skrbi, kakor za jedno i za drugo svoje človeške družbe.

To je času primerno, da, skrajno potrebno.

Ženstvu je še marsikatero polje prosto, katero mu more moštvo bez strahu in ozira na konkurencu prepustiti, radi tega treba, da se jim pridobitnost vzviša, tudi raznovrstnih učilišč. Odločati ima seveda v tem narodno-gospodarsko vprašanje.

Ženstvo je pa v drugih razmerah mej drugimi narodi, ravno radi zboljšanih osnovnih pogojev drugače napredovalo nego v nas, kjer je osmorazredna ljudska šola, pripravnica in obrtna šola za čipkarstvo uže vrhunec vse ženske vzgoje.

Nasledki temu so očividni. V krajih, kjer imajo ženske priložnost višje vzgojiti se, tako n. pr. v nekaterih krajih na Primor-

skem, je ženstvo vse drugače zavedno, probujeno nego po ostalem Slovenskem. Res, vzgoja je tuja, a narodni boj za obstanek usadi uže narodno mišljenje. V primeru naj služita le i v gmotnem i v društvenem oziru ženski podružnici družbe sv. Cirila in Metoda v Gorici in v Trstu, katerima se more v gmotnem oziru primerjati le še ženstvo litijsko in šmartinsko.

V Ljubljani, kjer imamo največ narodnega ženstva i v absolutnem i v relativnem obziru, deluje sicer marljivo, a tiho jednaka podružnica, v ostalem pa se naše v kolikor toliko nemško ženstvo ne zgane. Niti jednega ženskega društva, v katerem bi se pojavljalo naše dobro in narodno vzgojeno ženstvo ni v naši stolici. Semkaj pozor! Tu je dela še mnogo!

A. E.

Cirilica in latinica. — Iz Maribora dobili smo prijateljsko pismo, v katerem je med drugim tudi govor o cirilici in latinici. Razveselilo nas je pismo, in radi odgovarjamo tudi na taka razmotrivanja, saj tudi to služi v izpoznanje in združenje dijakov. Ker ima dotični pisec morda več tovarišev somišljenikov tudi po drugih krajih v domovini, odgovarjamo mu javno, nadejaje se, da to ne bo brez koristi. Omeniti moramo pred vsem — in tega nam G. pisec gotovo ne zameri, — da so njegovi nazori še v mnogih ozirih nejasni, ali nepravi, ko pride v širni svet, nudila se mu bo mnogokrat prilika, da jih dopolni ali prestvari po izkušnjah in faktičnih razmerah.

G. pisec hvali nas, da se potegujemo za jedinstven kulturni jezik med Slovani, tudi on je prepričan o tem, da je v to ruski jezik najsposobnejši; a išče vzrokov mržnje proti ruščini ter jih nahaja v odvisnosti od židov in v „oglati cirilski pisavi“. „Ali bi ne mogli Rusi svojo dosedanjo oglato pisavo zameniti z lično latinico?“ In v ta namen naj pripomremo i mi slovanski velikošolci, izdajamo naj „dijaški izvestnik“, pisan v ruskem jeziku z latinsko pisavo. „Oni nam jezik — mi njim pisavo,“ zaključuje svoj nasvet. — Da klevetanje o Rusiji marsikomu ucepi tudi sovraštvo do jezika, tega pač ne moremo tajiti. Mi se nikakor ne naiduš-

jemo za ruske notranje-politične odnošaje; a simpatij za narod in jezik nam ne morejo zmanjšati. Da bi pa bila cirilica komu vzrok mržnje do ruskega jezika, je nam povsem neverjetno. Ako se mladi tretješolci tako hitro priučé grški pisavi, zakaj bi se izpodtikal kedo nad cirilico, ki je hčerka grškega alfabeta. Mi nočemo in ne smemo delovati proti cirilici, pismenkam ogromne večine slovanskih narodov, — saj bi bilo tudi povsem neuspešno in odtujilo bi nas povsem narodom, ki rabijo to pisavo. Vsi dosedanjí napori izpoznavanja bi se s tem uničili. Ideja, da bi ustanovili vsi dijaki slovanski skupen zbornik, pisan v ruščini z latinico, je popolnoma nemogoča, nekoliko iz navedenih vzrokov, — nekoliko, ker bi v to nikdar ne pristali drugi dijaki, — nekoliko, ker bi nikdar ne prišel v ruski narod in ne dosegel cilja. „Oni nam jezik — mi njim pisavo.“ Rusi naj nam dajo le kulturni jezik; vse slovanske književnosti, ki se tako lepo razvijajo, naj se vedno bolj dopolnjujejo in širijo v svojem narečji. Prosti narod in izomikanci rabijo naj svoj jezik, pridobé mu veljavo tudi tam, kjer se mu je dosedaj odrekala. A poleg svojega narečja priučé se naj izobraženci, bodisi v šolah, bodisi privatno, drugim slovanskim narečjem, osobito ruščini. Ona jim bodi med sobojni občevalni jezik — dosedaj je to večinoma nemščina, — ona naj služi v znanstvenih razpravah in delih, ki niso namenjena pri prostemu narodu, ter tako zavzame ruščina med Slovani v prihodnje ono mesto, ki je je zavzemala prej med učenjaki latinščina. — Mi smo in hočemo ostati Slovenci, — mi hočemo svojemu jeziku priboriti vso veljavo, in podati po možnosti veliko književnost, — a mi smo tudi Slovani in kot taki moramo biti v literarni zvezi z rodnimi narečji, pred vsem z najširšim in najbogatejšim. Ta naš „panslavizem“ je najboljši patrijotizem; temu oporekati ne more niti največji in najzlobnejši naš nasprotnik. Fr. G.

 Vestnik.

Slovensko ferijalno društvo „Sava“ v Ljubljani priredi dné 3. avgusta t. l. sijajen

osnovaleen shod združen z abiturijentsko slavnostjo, društvenim večerom ljubljanskega „Sokola“ in izletom na Gorenjsko.

Osnovni odbor obvestil je vsa akademična društva o zasnovanji slovenskega ferijalnega društva

V zadnjih dneh junija konstituiral se je osnovni odbor ter izvolil svojim načelnikom cand. jur. V. Maurerja — ki bode tudi predsedoval osnovnemu shodu; — poročevalec o delovanji osnovnega odbora bo stud. jur. Vladimir Ravnihar, — o določbah o prihodnjem društvenem delovanju poročal bode stud. jur. Božidar Vodušek; o načrtu za poslovnik pa stud. jur. Janko Vencajz.

Upravištvu osnovnega odbora, pri katerem se priglašajo člani, nahaja se od 15. junija naprej v Ljubljani.

Družbi sv. Cirila in Metoda poslali so slovenski velikošolci dunajski Cirilo-Metodijski dar 107 gld., nabranih mej seboj v prošlem šolskem letu, ter s tem vstopili v vrsto ustanovnikov tega društva. Kakor se akademična mladež dunajska vedno spominja prepotrebne in prevažne družbe sv. Cirila in Metoda, tako tudi graški vseučiliščniki slovenski kažejo dejansko svojo rodoljubje, ker imajo svojo „akademično podružnico“ te družbe, kar je dunajskim dijakom zabranjeno. A tudi g. bogoslovci na vseh semeniščih slovenske domovine pokazali so opetovano, da vedó prav ceniti veliki pomen družbe sv. Cirila in Metoda za slovenski narod. Radostno znamenje, da imamo vsi isto živo prepričanje, da je naša dolžnost po možnosti delovati v korist in prosep te družbe. Zato upamo, da bodo slovenski dijaki, zlasti za časa počitnic, po vsi slovenski domovini netili in širili zanimanje za društvo, ki naj varuje slovensko mladino potujčevanja in izneverjenja svojemu rodu; da bodo vedno in povsod pridobivali mu prijateljev in podpornikov. Nikar naj ne zamujajo prilike, v veseli družbi, pri izletih in veselicah in drugih priložnostih nabirati prispevkov. Ako so tudi posamezni prispevki mali, — „kamen do kamena — palača.“ —

Priznalni telegram poslali so iz Biedermannsdorfa, kjer so se mudili pri nedeljskem

izletu v Laksenburg, napredni slovenski visokošolci dunajski g. Hribarju in mestnemu občinskemu svetu zastran imenovanja javnih prostorov ljubljanskih, ker bode kazala bela Ljubljana domačinom in tujcem, da je središče Slovenije, da vé ceniti zasluge mož, ki so se žrtvovali za svoj narod, — da pa tudi ne mara še nadalje, ozirov proti nestrpnosti tujega življa.

Promocija. Č. g. Anton Medved iz rajhenburške župnije bil je dne 25. pr. m. na dunajskem vseučilišči promoviran doktorjem bogoslovja. Dne 4. pr. m. pa je dosegel na akademiji sv. Tomaža isto stopnjo tudi v modroslovji, katerega se je bil učil 2 leti na zavodu „dell' Anima“ v Rimu. Iskreno častitamo vrlemu g. rojaku, ki je bil za časa svojega bivanja na Dunaji velik prijatelj slovenskemu dijaštvu; nadajamo se, da nam ostane naklonjen i v bodoče!

Nove trakove s srebrnim grbom dobi akad. društvo „Triglav“. — Tudi osnovalni odbor „Save“ je uže naročil trakove z grbi in čepico. Kdor izmed članov želi dobiti trak in čepico, naj to javi osnovalnemu odboru, (treba je, da naznani tudi mero za čepico).

„Narod“ bode ime novemu slovaškemu akad. društvu, čegar pravila je potrdilo niževavstrijsko namestništvo dne 16. junija. Novo društvo ima isti namen kot bivši „Tatran“, ki ga je vlada razpustila z odlokom z dne 26. febr. t. l., proti kateremu je načelnik zaman vložil pritožbo na ministerstvo. (Gl. „Vesna“, št. 2, str. 28). — Dal Bog, da bi „Narod“ procvital in hitro postal pravi središčem bratom Slovakom! Bodi mu usoda milejša kakor „Tatranu“, in življenje še daljše!

Slov. abiturijenti priredé v prvih dneh avgusta veselico in III. shod; dne 7. avgusta pa slov. višjegimnazijci veselico v Kranji.

Mensa academica otvori se na Dunaji z mesecem oktobrom t. l. Za ceno 10 gld. na mesec dobiti bode obed (juha, meso s prikuho in močnata jed) in večerja (mesna jed). Največ zaslug za uresničenje te važne in koristne misli gre rektorju prof. A. Exnerju.

Pismena matura v Novem mestu vršila se je od dne 13.—19. pr. m. Nemška naloga je bila: „Der Oesterreicher hat ein Vaterland, er liebt es und hat auch Ursache, es zu lieben,“ slovenska: „Nihil praeclarius aut praestantius est in rebus humanis, quam de re publica bene mereri.“ Vspeh bil je dovoljen. Ustni izpit končan je bil 7. t. m.; ker smo pa poročilo dobili prepozno, ne moremo več v tej številki natančnejših podatkov navajati. — Govoriti nam bo torej o godnih izpitih v obče šele v prihodnji številki „Vesne“.

Disciplinarna preiskava proti češkim dijakom. Kakor se nam poroča iz dijaških krogov v Pragi, pozvani so bili delegati pokrokov mladeži na dunajskem dijaškem shodu na rektorat češke univerze. Ondi predložili so dijakom različna vprašanja ter zabeležili njih odgovore v protokol. — Kmalu na to poklicanih je bilo vnovič 24 slušateljev češke univerze na rektorat. V tem 2. slučaju zahtevala je akademična oblast pojasnila o nekej zaupnej seji češkega študentstva (m. marca t. l.), v kateri so sklenili, da se odpošljeta nemškemu cesarju in pruskemu naučnemu ministru zahvalna telegrama radi splošnega spodobnega slavljenja 300letnice Komenskega v Nemčiji. — Natančnejše poročal bode po okončanej preiskavi „Časopis českého študentstva“, po katerem bomo morda tudi mi kaj posneli.

Česko-slovanski dijaki v Pragi poslali so posestniku Čepeku brzojavno priznanje in zahvalo, ker je „Nj. Veličastvu s tako lepimi besedami izrazil politično mišljenje vsega češkega naroda.“

Rektorjem dunajskega vseučilišča za l. 1892/3 izvoljen je dvorni svetnik E. Ludwig. Porodil se je 1842. v Freudenthalu na Šleskem, bil promoviran 1864 doktorjem kemije, 1865 postal je asistent pri prof. Redtenbacherju, 1872 izredni, 1874 redni profesor kemije. 1882 podeljen mu je bil častni doktorat zdravilstva.

Rektorjem vseučilišča v Gradci bil je izvoljen za l. 1892/3 profesor bogoslovja dr. Marcelin Schlager.

Rektor dunajske tehnike za leto 1892/3 bode profesor mehanike in strojezanstva Rupert Böck.

Rektor zagrebske univerze za l. 1892/3. bo prof. dr. Jos. Pliverič.

Dekanom na Dunaji voljen je za medic. fakulto prof. vit. Hofman (Čeh); za modroslovno jezikoslovec prof. Müller; za bogoslovno prof. Martin Bauer, za juridično dvorni svetnik prof. Maasen. Ta dopolni letos 70. leto ter potem po zakonu stopi v pokoj; profesorski kolegij izkazal mu je torej posebno čast, izvolivši ga dekanom za poslednje leto njegovega učiteljevanja.

Dekani graškega vseučilišča so: za bogoslovce prof. Scherer, za pravoslovce prof. Tewes, za modroslovce prof. Skraup, za zdravoslovce prof. Wölfler.

Z vseučilišča. Odkar se je odzval profesor pl. Miaskovski, klicu v Lipsijo v lanskem letnem tečaju, zapuščena je 2. stolica za politiško ekonomijo na juridični fakulteti dunajskega vseučilišča. Prazno stolico izročili bodo prej ko ne prof. Filipoviču (Freiburg); kateri ima v vedi prilično isto smer im metodo kot prof. K. Menger.

Slavnostno odkritje na dunajskem vseučilišču. Dne 25. pr. m. odkrili so v vseučiliščnih arkadah zopet 3 nove spomenike: obeh Litrov-ov (očeta in sina), Bartha in Neumayra. V manjši slavnostni dvorani sešla se je izbrana družba, na čelu jej Rector magnificus prof. dr. Exner, dekani in akademični senat, profesorji, zastopniki naučnega ministerstva in namestništva itd. Slavnostni govor prevzel je direktor dunajske zvezdarne prof. dr. E. Weiss. Nato šli so navzoči doli v arkade, akademično pevsko društvo je zapelo in zavesa je padla. Rector prof. Exner prevzel je spomenike v last univerze s primernim nagovorom, ki ga je končal z besedami: „Duh teh učenjakov, akademični njihov duh ostani univerzi ohranjen dlje kot bron teh spomenikov!“ (Živahno odobravanje.) — S tem je bila zaključena ta slavnost, katere so se udeležili tudi potomci slavljenih učenjakov.

Kegljačka zaveza slovenskih velikošolcev dunajskih prirejala je v letnem tečaju kegljanje vsako soboto. V jeseni nadaljevala se bode ta prijateljska zabava, katere se je udeleževalo okoli 20 tovarišev.

Velika skupščina družbe sv. Cirila in Metoda bode dne 28. julija v Postojini. Pri tej bodo prvič zastopani kot pokrovitelji slovenski dunajski velikošolci, in sicer je izbran za to t. cand. phil. Jakob Žmavc, namestnikom njegovim t. stud. jur. Janko Vencajz.

† **Medicinec, g. Fran Ramoveš**, umrl je 22. junija v Poljanah pri Škofji Loki. Životopis in sliki prinese prih. štev. „Vesne“.

† **Abiturijent g. Al. Grom** umrl je dne 1. julija t. l. Življenjepis prinesemo v prihodnji številki „Vesne“, ker nam za danes nedostaje prostora.

† **Adolf Bohinec**, finančne prokurateure koncipist v Ljubljani, utonil je 12. junija t. l. pri kopanju v Sori pri Medvodah. Porodil se je 1863. l. v Mokronogu, gimnazijo pohajal v Ljubljani, kamor so se preselili njegovi roditelji, in juridične studije dovršil na Dunaji. Pri svojih sošolcih bil je obče priljubljen radi svoje veselosti; bil je tudi izvrsten pevec. V „Sloveniji“ ustanovil je z nekaterimi kolegi, ki so bili enako njemu prijatelji godbe, „godbeni klub“, ki se je pod njegovim vodstvom pridno vadil in dosegel veliko izurjenost. Nastopil je parkrat pri zabavnih večerih „Slovenije“ in žel obilo priznanja. Vender se klub ni mogel dolgo vzdržati, nekoliko, ker člani niso stalno bivali na Dunaji, nekaj, ker je, žal, našel mnogo nasprotstva. — Bohinec bil je mirno, a vstrajno delujoč, radi svoje prijaznosti in mirnega mišljenja priljubljen i med nasprotno stranko. Blag mu spomin!

G. Anton Francelj, ki službuje nad 40 let kot famulus ljubljanske gimnazije, odlikovan je od cesarja s križcem za zasluge.

Matica Slovenska dobila je vabilo od odbora za prireditve geografske razstave v Moskvi. Matica naj bi posredovala, da bi bile ondi tudi slovenske pokrajine primerno zastopane. Matičin odbor sklenil je v seji (92.) dne 23. junija, da se

odzove in da se ima sestaviti v ta namen poseben odsek.

Dr. Ed. Herbst †, bivši vodja českich Nemcev, umrl je dne 25. junija. Porodil se je dne 9. dec. 1820 na Dunaji, kjer je tudi dovršil (1843) svoje študije kot doktor pravo-slovja. L. 1847 postal je redni vseučilišni profesor pravne filozofije in kazenskega prava v Lvovu, od koder se je preselil l. 1858. v Prago. 1861—1885 bil je češki deželni in državni poslanec. Po ustanovitvi dualizma bil je poklican kot pravosodni minister v 1. avstrijsko „meščansko ministerstvo“, katero je po dolgih borbah in skrajnem odporu českega in drugih narodov slednjič padlo l. 1870. (Hasner-Herbst). — 1885 propal je kot kandidat za državni zbor proti knezu Schwarzenbergu, vendar pa so mu preskrbeli prijatelji mandat v notranjem dunajskem mestu. — Njegovih spisov je najimenitnejši „Komentar avstr. kazenskega prava“ in „Uvod v avstr. kazenski pravni red.“ — Herbst bil je strasten nasprotnik Slovanov, osobito Čehov.

Šestnajst dijaških društev nemškonacionalnega mišljenja na dunajskem vseučilišči bilo je razpuščenih.

Rusifikacija v baltiških provincijah vzlasti v šolah lepo napreduje. Jeden najodličnejših „slavjanofilov“, slavnoznani slavist in redaktor-izdatelj „Slavjanskega Obozrenija“, A. S. Budilovič, pride kot rektor na veliko šolo v Derptu. K temu pripomnil je neki polu-oficijozen naš list: „Budilovič je prototip ruskega profesorja z agitatorično-političnimi tendencami!“

Socijalistično dijaško društvo ustanovili so v Curihi. Pristopilo je doslej kacic 100 članov raznih narodnostij, med njimi veliko števílo ruskih židov. — Mi se ne moremo ogrevati za taka in slična mednarodna društva.

Tristoletnico obhajalo je vseučilišče v Dublinu 5—8. julija t. l. z mnogoštevílno udeležbo gostov in odposlancev univerz vsega sveta.

Častni doktorat lepih umetnostij sklenil je senat dublinskega vseučilišča podeliti slavnemu gledališkemu igralcu Henry-ju Irvingu.

V glasbeni in gledališki razstavi na Du-

naji uprizorila se je madjarskega pisatelja Madácha „tragedija človeštva“, ki sicer istotako, kakor Goethejev Faust, na katerega se naslanja in na nekaterih mestih živo spominja, ni pisana za uprizoritev. Drama je zeló pesimistična, Adam gleda v sanjah usodo človeštva v vseh časih, a vidi povsod le boleost in nesrečo. Dekoracije so bogate in prekrasne. Uprizori se tudi ta igrokaz v „narodnem divadlu“ pražkem.

Osnovne šole na Českem pohaja iz 582.000 českich otrók, godnih za šolo, več nego 16.000 nemške šole, a iz 316.000 nemških otrók le 2800 česke šole. Za vsakega českega otroka potrosi vlada 5 gld. 90 kr., za nemškega pa 7 gl. 68 kr. — Ubogi Nemci, kako so zatirani na Českem!..

Žensk je učiteljic v Rusiji okolo 5000, v Angliji 127.000, v Italiji 45.000 in v Avstriji 9000. Z umetnostjo in književnostjo se jih bavi v Rusiji 3000, v Angliji 1300 in v Italiji 2400. Velika učilišča pohaja v Rusiji do 1900 žensk.

Književnost in umetnost.

Pesni. Zložil J. T. Turkuš. Gradec, 1892 „Česar se človek boji, rado pride“ veli pregovor. In res prišel je na dan drugi zvezek Turkuševih del, pod naslovom „Pesni“. Ko prečitaš zbirko, ne veš, ali je pesnik satirik, ki na tak način proučava, kako naj se ne pesnikuje — ali pa je tako domišljav, da nazivlje take stihe — „pesni“; kajti on kaže, da nima pravega pojma o poeziji in poetiki. Zaradi tega bodi naša ocena le kratka.

Posveta. — „lire strune“, je germanizem, v slov. tak roditelj ne velja. — Pisati „brat očeta“ je napačno, pravilno le „očetov brat“. — Pri glagolih druge vrste rabi še vedno spono „no“ mesto „ni“. — Kaj je „čuteče gorje“, nam je neumevno. Breznaglasnic ne sodi staviti na prvo mesto; „i“ pisati mesto „in“ ne velja. — „Žvrléti“ skrajšano je radi mere iz „žvrgoleti“ — itd. itd. Posebno lepo pa sklepata zadnja granesa cel proizvod:

„I noč i dan rodi se pesnica
Ter nulla dies sine linea. —“

V tej zbirki posnemal je pisec Koseskega na kovanje novih besed. Preveč pridevkov staviti drug za drugim je napačno (n. pr. „Ti stara, vela, suha prhka veja“). O naglasu, ritmu in rimah govoriti bilo bi odveč.

Ideje izražene v pesnih bile bi še sem ter tja uporabne, ali izražene so okorno in najivno. Najboljša med pesnimi je še ona: „Menih“. — Želimo, da bi se enake zbirke „pesnij“ ne podajale več slovenskemu narodu, ki ima pač pravico, da zahteva dobre in dovršene proizvode, ne pa slabih poskusenj za duševno hrano. R—a.

500. zaplemba zadela je zagrebški „Obzor“ dne 1. julija t. l.

G. dra. B. Ipavica „geslo Triglava“. [Izv. dop. iz Gradca.] Ne poznam je pesnice, katera bi se bila Triglavanom tako hitro priljubila, kakor „geslo Triglava“. Takoj pri prvi pevski vaji zapeli smo jo radostno in navdušeno, ker vsakdo je spoznal, da nam gospod doktor v „geslu“ sicer ne podaja „multa“, pač pa „multum“.

Skladba strinja se vseskozi z besedami, katere je zložil g. skladatelj sam.

Živo zaori v prvih dveh taktih „čuj nas Slovenija“ v krepkem *e*-duru, in po kratkem odmoru zveni v resnem *cis*-molu: „čuj Triglav nas Ti“. Tenori gibljejo se tukaj nasprotno basom; toda na besedo „Ti“ združujejo se zopet vsi štirje glasovi v krasno razlegajoče se *fis*-triglasje. Kakor imajo tukaj posamezni glasovi svoja pota, katera se oddaljujejo drugi od drugega, tako se zopet združijo v blagodlasni akord; tako so tudi različnim fakultam na vseučilišči odkazana posebna pota, katera pa naj vsikdar peljejo do enega in istega smotra: do skupnega delovanja v čast in prid domovine.

A da nas Triglav tem raje vsliši, prisegamo v krasni polifoniji, „da z dušo in srcem Slovani smo mi“. Prisega ta postaja vedno krepkejša in krepkejša. Da pa gosp. doktor tako gradacijo doseže, prehaja v besedi „da z dušo“ iz *gis*-kvintseksstnega akorda v *a*-dur, kar ne zveni tako krepko kakor sledeči akordi. Na besede „in srcem“ prehaja namreč skladatelj iz *fis*-septimnega akorda v *h*-dur, kar se glasi jako krepko.

Da pa postane učinek glasov še krepkejši, stopa sedaj drugi bas v besedi „Slovani“ nizdolu svoja resna pota do note *fis*. Nasprotno kipi tenor vedno više in više do note *a*. Tukaj nastane na ta način *fis*-septimni akord (*fis-cis-e-a*), najkrepkejši akord v celi skladbi in muzikalna klimaks je umetniško završena.

In ako slišiš mladih akademikov pevajočih to geslo, videl bodeš in slišal, koliko čuta leži v tako kratki skladbici. Bas ti oznanja resnost in potrebno energijo za dijaško življenje, tenor prosto žvižgajoč proti višini označuje nam akademiško prostost. Srce dijaško priseza domovini zvestobo, a iz prisege glasi se nam, da prav poje „srce preblago nosi Slovan“. In ako je Koseskega zasluga, da nam je vkoval zlate misli „biti slovenske krvi bodi Slovencu ponos“ v krasne besede, velika — temvečja zasluga je Ipavčeva, da je izrazil oni ponos v glasovih, ne da bi rabil besedo „ponos“: geslo zveni namreč ponosno, in mi „Triglavan“ smo ponosni na-nje.

Poje se geslo povsodi, kjer „Triglavan“ kot pevci nastopajo. A. Š—b.

O slovenski dramatiki in slovenskih gledaliških predstavah. „Slovensko dramsko društvo“ praznovalo je letos petindvajsetletnico svojega obstanka. V tem času uprizorilo je 447 gledaliških predstav in izdalo 57 zvezkov „Slovenske Talije“. V prošlem (gledališkem) letu priredilo je 37 predstav, uprizorilo skupaj 47 iger (oz. oper in operet) med njimi 15 premijer. Društveno delovanje bilo je torej v obče vspešno in ugodno; a z otvoritvo novega gledališča čaka ga še mnogo truda in dela, da bode moglo častno delovati v prid narodu slovenskemu.

Dramatika se je pri Slovencih še zelo malo razvila. Izvirnih iger nimamo skoro nič, a tudi pri igrokazih, ki so se prevajali iz raznih slovstev na slovenski jezik, izbira ni bila vselej prav srečna. Kljub temu imamo uže lepo število igrokazov natisnenih, ali pa v rokopisu — tako, da nam je in na tem polji pričakovati lepše in veselejše bodočnosti. Svetovali bi torej, naj se skušajo

pisatelji v prevajanji raznih iger, ki bi bile za slovenski oder primerne, ter tako skušajo opomoči, da se bo dramatična literatura vedno bolj širila in množila. — Tudi glede na uprizoritev nismo bili Slovenci posebno srečni. V središči Slovenije, v beli Ljubljani, boriti se je imela slovenska dramatika z mnogimi neprilikami, a ko je pogorelo gledališče, bila je par let omejena na nedostatne čitalniške prostore, ki so jo uklepali v ozke meje. — Čitalnice in bralna društva po drugih krajih slovenske domovine prirejale so sicer tudi, a vendar, kakor je to naravno, le manjše gledališke predstave.

Sedaj napočila je slovenski dramatiki boljša in lepša doba; uprizarjale se bodo igre v novosezidanem gledališču ljubljanskem. Vender gledališče samo še ne zadostuje. Treba bode pridobiti si s časom tudi stalnega, dobro izvežbanega gledališkega osebja. Hvale vredna je požrtvovalnost slovenskih diletantov, vendar večji nalogi ne bodo kos. Tudi dramatična šola društvena je le za prve začetke zadostna, treba bode, da se igralci izvežbajo in izučé v svoji stroki, treba bode, da pohajajo šole in večja mesta, ter se ondi učé. Kdor ima dar opazovanja, naučil se bode pri večkratnem obisku dobrih gledališč, n. pr. dvornega na Dunaji, ali narodnega v Pragi, zelo mnogo morda več nego teoretično v šoli.

Za vse to pa treba denarja in sicer mnogo denarja. Treba da slovensko občinstvo spozna korist in potrebo slovenskega gledališča, treba, da vsi izobraženci pristopijo „dram. društvu“ kot podporniki, treba, da dežela in mesto, kakor doslej tudi nadalje dobro subvencionuje društvo, — treba je tudi dobre kritike, ki je istotako igralec in gledalcu koristna.

Truditi se moramo v dosego tega cilja, doseči pa dal se bo le polagoma. Dotlej pa želimo igralcem tudi nadalje iste požrtovalne ljubezni do stvari, občinstvu pa priporočamo slov. gledališče kar najtoplje.

A ne samo v stolici, i v drugih mestih goji se naj dramatika s kar največjo ljubeznijo. Pri čitalniških veselicah naj se nikjer ne opuščajo predstave, a tudi pripro-

stemu ljudstvu naj se ponudi prilika, da sem ter tja brezplačno ali za mal denar prisostvuje takim predstavam.

I dijaki v tem oziru lahko mnogo storé. Posebno bi priporočali, da slov. ferijalno društvo „Sava“ pri svojih veselicah sprejema v spored dramatične predstave. A tudi, kjer je v kakem kraju ali bližnji okolici več dijakov na počitnicah, uprizoré oni lahko kako predstavo, za žensko ulogo pridobe si uže kake nadarjene rodoljubkinje, — ter igrajo o kakem prazniku občanom v pouk in zabavo. Priprave za to, ako se izbere primerna igra ni treba dosti, omejiti se morajo pač na najpotrebnejše, a izposodi jim v ta namen kar je treba, radovoljno bližnja čitalnica. — O počitnicah in tudi sicer med letom, dokler se bode igralo le po dvakrat na teden slovenski v Ljubljani, prirejalo bi tudi igralno osebje ljubljanskega gledališča lahko po manjših trgih in mestih primerne gledališke predstave, gotovo ne brez vspeha. Nikakor bi to ne bilo sramotno; saj je tako delala tudi slavna Neuberica, saj še sedaj hodijo slavni in priznani igralci v goste na male odre. — Tako zaneslo bi se med prosti narod zanimanje za gledališče. Dobre volje je treba, in ljubezen do stvari vse zapreke premaga. Da bi se pač izpolnile te naše želje!

Fr. G.

Gospodična Blaženka Kerničeva, izborna pevka, znana dunajskim Slovanom po svojem večkratnem sodelovanju pri koncertih „Zvonimira“ in „Slovenije“ — a svoji domovini po sodelovanju pri hrvatskih opernih predstavah za časa zagrebške razstave — angažovana je na mestno gledališče v Bre-slavi, od 1. 1893. nadalje na mestno gledališče v Lipsiji. — Dunajski listi izrekli so se o njenem pevanju in igranju jako pohvalno in laskavo, ko je, dovršivši konservatorij, s svojimi tovarišicami in tovariši vred nastopila pri uprizoritvi odlomkov raznih oper. — Želimo umetnici zasluženega vspeha v inozemstvu, a nadajamo se, da se ji bomo mogli diviti i na domačih odrih.

Listnica.

One p. n. gg. naročnike, ki so se vpisali z obveznim podpisom na nabiralnih polah in še niso ničesar vplačali, pozivljemo vnovič, da poravnajo čim preje svoj dolg. — Izdavanje lista prizadeva nam itak že mnogo žrtev in troškov, in torej pričakujemo od poštenosti naročnikov, da tudi oni storé svojo dolžnost. — Drugim gg., ki so list prejeli, a ničesar vplačali, ustavili smo nadaljno pošiljatev. — Vse p. n. gg. naročnike, katerim je potekla naročnina, opetovano prosim, da jo v kratkem obnové. — Naslovi, ki se bodo za časa počitnic izpremenili, blagovolijo naj se pravočasno naznaniti tiskarni, da se izognemo neredom in zmešnjavam pri pošiljanji. Upravništvo.

G. Š—b v G. Srčna hvala na poslanem! Prosim o priliki zopet kaj! Bratski pozdrav!

„Vilindar“. Večini poslanih pesnic je oblika preslaba. Morda kaj drugega.

G. R—a v G. Kritiko smo zelo skrajšali, česar nam menda ne zamerite.

G. I. Š. I. v M. — Glede cirlice odgovorili smo v „Glasniku“. — O drugih zadevah našega lista ne moremo pritrditi Vašim nazorom: Vam so pač naše dejanske razmere neznané, torej tudi sodba ni prava. — Vaš princip, da se mora mlajši vedno klanjati nazorom in sodbi starejših, pa bi bil v mnogih slučajih poguben. Sicer pa se sami ne ravnote po njem. Prosim poročil o dijaških zadevah. — Zdravstvujte!

G. I. Ž. na D. Za sedaj zdi se nam v interesu društva najbolje, če ničesar ne poročamo. Sedanje razmere itak ne morejo vstrajati — torej raje potrpiamo in počakajmo, da se vse mirnim potem poravna.

G. A. M. v P. „Vesna“ izogiblje se prepirov, kolikor je mogoče, a izzvana — odgo-

varja le stvarno. Le tako bomo dosegli svoj namen in pridobili si s časom prvotne nasprotnike.

G. M. P. na R. P. Srčna hvala. Prihodnjič! — Prosim, da nam kmalu zopet kaj dopošljete, bodisi v vezani ali nevezani besedi. — Srčen pozdrav! —

T. t. dijaške prosimo poročil o godnih izpitih, kakor tudi o drugih dijaških zadevah — sôsebno sedaj o počitnicah, ko jim bo v to časa in prilike dosti.

Errata corrige! V zadnjo številko „Vesne“ vrinilo se je radi nujnosti tiska mnogo neljubih, zvečine tiskovnih pogreškov. V obče so jako nedolžni; gotovo si se smejal, blagohotni čitatelj, ko si bral neusmiljeno pretvarjeni citat: „Vivat, floreta...! Nikdo nam ne bo očital, da pišemo nov jezik, ako je hudomušni tiskarski škrat mesto jedne črke radodarno natisnil kar dve, n. pr. Nemce, deelo vanje. Da se ne piše slovenko, slevensko, ožiji, nedričakovan, stotletij, popolnomo, zrelostne spričevalo, najneodvisneši, bujen svit (prav: bajen) in tako dalje cum gratia in infinitum — da se ne piše tako, to vsakdo vé.

Zlasti v spis „O slovenskih prevodih iz ruščine“ vtihotapile so se mnoge napake. Omenimo naj le: Str. 75. levo v. 4, 7 i, dr. J m. I; desno v. 15 сева- m. себа-. — Str. 76. levo v. 7 щуюся; v. 15 Вираво; v. 23 Неприятные; v. 24 толиъ; v. 36 (= kam) m. кат; v. 39 Действительно. Desno v. 25 входящагося; v. 33 пѣхотные m. хотные. Str. 77. desno v. 1 ni m. in.

Na strani 89, 25. vrsta od zgoraj, levo, čitaj mesto „se združi, pone, razodelni“: „... se združi, pové, razodene.“ S plaščem krščanske ljubezni pokrij ljubi čitatelj, tudi vse drugo, kar je nagajivec v tiskarni naredil narobe. Mi pa obetamo, da kaj takega v našem listu nikdar več ne bo.

„VESNA“ izhaja po jedenkrat na mesec na celi poli ter stane za vse leto gld. 1:50 Rokopise in dopise sprejema: Uredništvo „Vesne“ na Dunaji, Wien, VIII., Wickenburggasse, 12; naročnino Dragotin Hribar v Celji, Graška cesta, 1.